

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД
КЖ 1 368/17
03.04.2017. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Драгољуба Вујасиновића, председника већа, Зденке Стакић и Зорана Париповића, чланова већа, са записничарем Надеждом Малкић-Станисављевић, у кривичном предмету против **окривљеног АА из ...**, због кривичног дела тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика, одлучујући о жалбама браниоца окривљеног адвоката Звијездане Срђеновић Бошњаковић из Новог Сада и Основног јавног тужиоца у Новом Саду, изјављених против пресуде Основног суда у Новом Саду бр. К-1725/16 од 08.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 03.04.2017.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

Усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду посл. бр. К-1725/16 од 08.02.2017. године у делу одлуке о казни тако што Апелациони суд у Новом Саду окривљеног АА, за кривично дело тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика за које је оглашен кривим том пресудом, на основу чл. 4, 42, 45, 54 Кривичног законика **О С У Ђ У Ј Е на казну затвора у трајању од 1 (једне) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору 09.08.2016. године** када је лишен слободе и периоду од 08.11.2016. године па надаље, **док се у преосталом делу жалба браниоца окривљеног и жалба ОЈТ-а у Новом Саду, ОДБИЈАЈУ као неосноване, а побијана пресуда у осталом непреиначном делу, ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Побијаном пресудом окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика, па га је суд применом цитираних законских прописа, **те чл. 4, 42, 45, и 54 КЗ осудио на казну затвора у једне године и четири месеца.**

На основу чл. 63 КЗ окривљеном је у изречену казну затвора урачунато време проведено у притвору дана 09.08.2016. године и у периоду од 08.11.2016. године, па надаље.

Имовинскоправног захтева није било.

На основу чл.264 ст.4 ЗКП окривљени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка и паушала.

Против наведене пресуде **благовремено су жалбе изјавили:**

- **Бранилац окривљеног**, због погрешно утврђеног чињеничног стања, и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Новом Саду усвоји жалбу побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе.

- **Основни јавни тужилац у Новом Саду**, због одлуке о кривичној санкцији из члана 441 став 1 ЗКП-а, у вези члана 137 тачка 4 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Новом Саду побијану пресуду преиначи а окривљеног осуди на казну затвора у трајању од најмање једне године и шест месеци.

Одговора на жалбу није било.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је у свом писменом предлогу под бројем КТЖ-435/17 од 30.03.2017. године предложио да Апелациони суд у Новом Саду усвоји жалбу ОЈТ-а у Новом Саду под бројем КТ-225/13 од 02.05.2017. године изјављене против пресуде Основног суда у Новом Саду број К-1725/16 од 08.02.2016. године и да побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији, те да се окривљени АА осуди на казну затвора у трајању од најмање једне године и шест месеци, а да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа размотрио целокупно стање овог кривичног предмета, испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, браниоца окривљеног и ОЈТ-а у Новом Саду, у складу са одредбом члана 451 став 1 ЗКП, као и предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, па је по оцени жалбених навода и предлога утврдио да је **жалба браниоца окривљеног основана у делу којим се побија пресуда због одлуке о казни, а да су у преосталом делу, жалба браниоца окривљеног, као и жалба ОЈТ-а у Новом Саду, неосноване.**

Наиме, насупрот жалбеним наводима, браниоца окривљеног, по оцени Апелационог суда у Новом Саду првостепени суд је потпуно и правилно утврдио све чињенице и околности које се тичу, како извршења кривичног дела од стране окривљеног, тако и његове кривице, без битних повреда одредаба кривичног поступка, на основу релевантних законитих доказа, налазећи у његовим радњама све битне елементе наведеног кривичног дела, како у објективном смислу, тако и у субјективном смислу у погледу кривице како је предвиђено чланом 22 КЗ, након чега га је и огласио кривим и за такве своје правне закључке дао ваљане разлоге у образложењу побијане пресуде које у целости прихвата и на које упућује и овај суд, како их не би непотребно понављао, при чему је по оцени овог суда приликом одлучивања првостепени суд повредио Кривични закон на штету окривљеног, када га је првостепени суд огласио кривим за свршено кривично дело тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика, али како се у овом делу, у погледу стадијума оствареног кривичног дела (покушај или свршено кривично дело) жалбом браниоца окривљеног пресуда не побија, то се од стране овог суда на ову повреду Закона у погледу правне квалификације, само указује.

Већ је наведено да другостепени суд испитује пресуду само у оквиру основа и правца побијања који су истакнути жалбом, па како се жалбом не побија правилност примене Кривичног закона, а чињенично стање се побија само у вези са психичким стањем окривљеног, другостепени суд није био овлашћен да у овом делу реагује.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања погрешном оценом изведених доказа, погрешеном оценом налаза вештака науропсихијатра др Снежане Попов која је утврдила да је окривљени вишегодишњи зависник од психоактивних супстанци, да му је ... године констатована и зависност од алкохола, а затим ... године констатован и поремећај личности да се више пута лечио на Клиници за психијатрију, те да је сада на метадонском програму, да је окривљени у својој одбрани истакао да је након узете терапије Метадона од 340 капи дневно, Лоразепама од 2,5 мг и Ламиктала, конзумирао и алкохол, те да се инкриминисаног догађаја не сећа, те да је вештак утврдио да окривљени у овом стању не би био способан да изврши деликтну радњу, јер је увидом у списе видљиво да је вештак неуропсихијатр др Снежана Попов дала у свом исказу на главном претресу од 27.01.2017. године, две варијанте, за случај, да се прихвати тврдња окривљеног у погледу конзумиране терапије и алкохола, критичном приликом, у ком случају би његова способност да схвати значај дела и управља својим поступцима и да би се у том случају, осим помућења стања свести јавиле и грубо изражене моторне паралитичке сметње и оштећена координација покрета и тада не би био у могућности да изврши деликтну радњу, али је вештак дала и другу варијанту где наводи да поред навода самог окривљеног у погледу тога шта је све од психоактивних супстанци узео и колико је алкохола конзумирао, се анализира и сама деликтна радња, која би, ако се утврди да је окривљени ту радњу извршио, представљала вољну радњу која подразумева очуваност свести и интегрисаност психичких функција у ком случају је способност окривљеног да схвати значај свог дела и управља својим поступцима *tempore criminis*, била смањена али не до битног степена, као и да према окривљеном није потребно изрицање мере безбедности обавезног лечења, обзиром да се окривљени већ налази на метадонској терапији.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног истиче да суд није ваљано ценио доказе: одбрану окривљеног, налаз вештака неуропсихијатра др Снежане Попов ни исказе сведока оштећене ББ, полицијског службеника Шипка Борислава. У суштини, жалбом браниоца даје се сопствена оцена изведених доказа, другачија од става првостепеног суда, не указује се на чињенице, околности или доказе који нису били предмет оцене од стране првостепеног суда, а таквог су карактера или значаја да би могли довести у сумњу правилност чињеничних утврђења и другачије одлуке суда, већ се само износи сопствена оцена чињеница и изведених доказа која нема утицаја на правилност изнетих разлога пресуде због чега је иста у овом делу оцењена као неоснована.

Првостепени суд је на основу релевантних доказа које је у смислу члана 419 став 2 ЗКП-а, савесно оценио и сваког појединачно и у вези са осталим доказима извео закључак о извесности постојања одређених чињеница и тако у чињеничном стању утврдио да је окривљени у време и на начин како се то наводи у изреци побијане пресуде у намери да себи прибави противправну имовинску корист обијањем затвореног простора-сувозачевих врата предметног возила власништво оштећене ББ, тако што је употребном подесног предмета деловао на браву возила и исто насилно отворио, ушао у унутрашњост возила, где је подесним предметом демонтирао и **отуђио** један цд-плејер марке ... вредности 5.000,00 до 8.000,00 динара, власништво оштећене ББ.

Првостепени суд у чињеничном стању утврђује и, да док се окривљени налазио у возилу оштећене, на месту намењеном за сувозача, до возила оштећене је дошао пријатељ оштећене ВВ, који је пришао возилу и вратима на сувозачевој страни возила

која су остала отворена, притиснуо ногу окривљеног и на тај начин га задржао у возилу, до доласка полиције, те да је у међувремену до возила дошла и оштећена.

Иако се жалбом браниоца пресуда не побија у погледу повреде Кривичног закона, из овако правилно утврђеног чињеничног стања, по оцени Апелационог суда у Новом Саду, не произлази да је окривљени, који је фактички затечен на лицу места у возилу оштећене, како је правилном оценом изведених доказа првостепени суд и утврдио из исказа очевидца сведока ВВ и полицијског службеника Шипка Борислава, довршио кривично дело које је започео, (започео је одузимање, али га није довршио), јер није успоставио непосредну мирну државину на ствари коју је отуђио, због чега је дело у конкретном случају остало у покушају, у смислу члана 30 КЗ-а, а ради се о кажњивом покушају, јер је са умишљајем започео извршење кривичног дела за које је запређена казна затвора, преко пет година, чиме је повређен Закон на штету окривљеног, на шта се овом приликом само указује.

Имајући напред наведено у виду, основано се жалбом браниоца окривљеног пресуда побија због одлуке о казни. Правилно је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције, узео околности из члана 54 КЗ-а, релевантне за одлучивање о врсти и висини казне, и од олакшавајућих околности има у виду степен његове кривице, као и чињеницу да оштећена није заинтересована за његов кривични прогон и да није поставила имовинскоправни захтев, док је као отежавајућу околност на страни окривљеног ценио његову ранију осуђиваност, да је раније осуђиван због истоврсних али и због других кривичних дела, да су му чак четири пута пре извршења кривичног дела за које се терети изрицане казне затвора које је издржао, али да исте нису дале резултат обзиром да је окривљени и након тога извршио кривично дело које му се ставља на терет, па је имајући све напред наведено у виду, те је уважавајући жалбу браниоца окривљеног преиначио побијану пресуду у погледу одлуке о казни тако што је окривљеног за кривично дело тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика осудио на казну затвора у трајању од једне године у коју му је, на основу одредбе члана 63 КЗ, урачунато време проведено у притвору дана 09.08.2016. године, и у периоду од 08.11.2016. године, па надаље. Овако одмерена казна затвора је по оцени овог суда, у свему примерена и адекватна, како тежини извршеног кривичног дела тако и испољеном степену кривице окривљеног, са којом ће се моћи остварити сврха кажњавања предвиђена у члану 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, односно циљеви специјалне и генералне превенције, због чега се жалба ОЈТ-а у Новом Саду у конкретном случају показује неоснованом.

На основу свега напред изнетог, а у складу са одредбом члана 457 и члана 459 став 1 ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар:
Надежда Малкић-Станисављевић

Председник већа-судија:
Драгољуб Вујасиновић с.р.
ЗТО: